

Lavia en zijn baasje hebben net een duik genomen in de zee bij de Penstraat.

'Morù, bon dia'.

Helemaal in de vervoering van het moment.

Op en neer op de step, onder het wakend oog van oma.

Vanachter het glas komen nog meer kinderen

Verge koko noten.

Ook de duiven worden gevoerd.

Omgeving Oranjestraat

Je zal niet gauw de smallere steegjes in de omgeving van de Oranjestraat in wandelen, maar doe je dat toch, dan krijg je een heel ander beeld van Curaçao, een stukje authentiek Curaçao, met hier en daar kleine houten huisjes, maar ook de nodige rommel die er ligt.

TEKST EN FOTO'S SOLANGE HENDRIKSE

Het is zondagmorgen. De verschillende kerken in die buurt bruisen van de activiteit. Mensen in hun zondagse kleding komen aangelopen om de diensten bij te wonen. De mooiste jurken zijn daarvoor uit de kast gehaald, al dan niet in combinatie met een hoed, voor de dames. De heren in hun keurige overhemd.

De IJmuidenstraat in de wijk Nieuw Nederland grenst aan de Oranjestraat, een poos terug nog volop in de schijnwerpers. De wijk werd onder handen genomen en alles zag er toen fris en netjes gerestaureerd uit. Het is een vrolijk gebeuren, met veel gepassioneerde zang. Je gaat automatisch mee bewegen op de melodie en komt zo ook in de vervoering van het moment. Vol verve wordt er aan het eind van elk lied 'Halleluja, praise the Lord' geroepen en zet het volgende lied zich in. De pastor arriveert en maakt een babbeltje. De dienst gaat beginnen. Wederom worden we uitgenodigd, maar het is tijd om verder gaan.

We verlaten de IJmuidenstraat en gaan verder naar het stukje zee en strand aan de Penstraat, waar menig buurtbewoner een zondagse duik aan het nemen is.

Terug richting de Oranjestraat wordt onze aandacht in de Penstraat getrokken door een opgetogen feest vanuit een van de kerken.

jes. Bij de Mount Zion Pentecostal Church, het Miracles Center, zoals vermeld staat op de muur, heerst een uitgelaten, blijde sfeer. We gaan op het gejuich af en nemen een kijkje. Onmiddellijk worden we vriendelijk uitgenodigd binnen te komen in het kerkje en mee te doen.

Vervolgens door de gastvrijheid, maar niet helemaal op ons gemak in onze sportieve wandelkleding tussen al die deftig geklede dames en heren, houden we ons een beetje op afstand. Ook de kindjes zien er op hun paasbest uit. Het is een vrolijk gebeuren, met veel gepassioneerde zang. Je gaat automatisch mee bewegen op de melodie en komt zo ook in de vervoering van het moment. Vol verve wordt er aan het eind van elk lied 'Halleluja, praise the Lord' geroepen en zet het volgende lied zich in. De pastor arriveert en maakt een babbeltje. De dienst gaat beginnen. Wederom worden we uitgenodigd, maar het is tijd om verder gaan.

Twee mannen met een kruigen vol kokosnoten komen aangelopen. De kokosnoten zijn voor de verkoop en natuurlijk willen wij daar ook wat van. Vers kokoswater voor de dorst. Maar, ze hebben geen machete bij zich. Geen probleem. Een stanleymesje en een tuinschaar komen eraan te pas en

durven komen, maar met z'n drieën voel ik me op mijn gemak. Vriendelijke mensen, die ons 'bon dia' beantwoorden en open staan voor een babbeltje. Ze laten ons onze gang gaan.

De hond Lavia, die even tevoren nog vrolijk aan het zwemmen was met zijn baasje in de zee bij de Penstraat, herkent ons en kwispelt blij voorzichtig, moet netjes op een plekje blijven zitten, terwijl mama haar taak verricht. Van achter het glas in de deur van het woonhuis kijken meerdere nieuwsgierige oogjes mee, kinderen die samen met hun moeder naar ons staan te gluren.

Achtereind wordt de deur open gedaan en komen er wel heel wat meer kleintjes in beeld. Ze zwaien en ons uit wanneer we verder gaan, terug naar de hoofdweg, de Oranjestraat. Het is frappant dat je zoveel ziet tijdens het lopen, wat je al rijpend nooit opvalt. Bij elk detail blijven we even staan.

In de Oranjestraat is intussen bij de Church of God de dienst net afgelopen en komen de mensen naar buiten. De meisjes in hun mooiste jurkjes en de jongens netjes in pak. Ze willen op de foto, voor de krant. Hoe ze daar bij kunnen? Geen idee. Ik denk dat ze het er maar op gokken, maar het

zou nog wel eens kunnen kloppen. Hun ouders worden er ook bij betrokken, maar die kijken liever vanaf een afstand toe. Na vele beloftes om contact te houden en de foto's af te leveren, lopen we eindelijk verder.

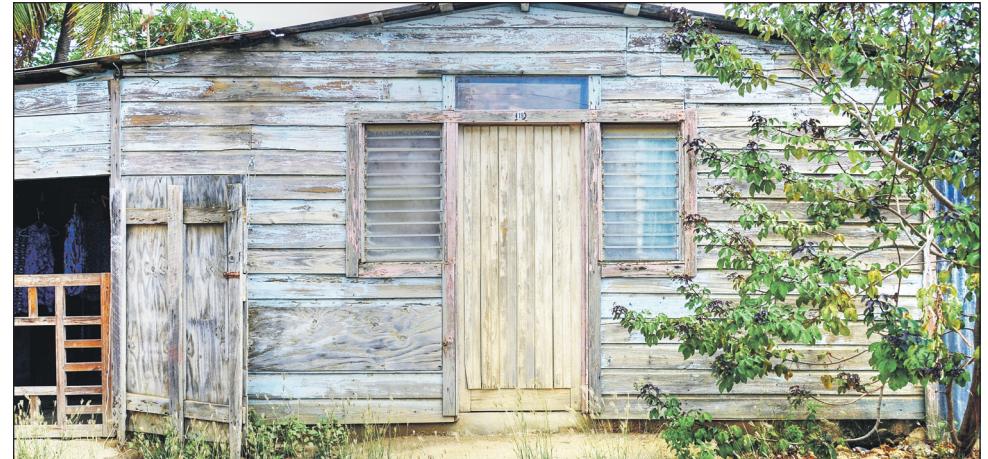
Een heel erg jong lijkkende vrouw loopt een andere kerk uit in de Oranjestraat, de Ebenezer-kerk,

waar onze auto geparkeerd staat.

De dienst is daar ook afgelopen en het is tijd voor recreatie. Ze wil graag met haar twee kinderen op de foto. „O, ik dacht dat het je broertje en zusje waren!“ „Nee hoor, dat zijn mijn zoon en dochter. Doe!“ en lachend loopt ze verder.

„Tante, tante.“ Twee jongens op de fiets, met maskers op haasten zich richting op, net wanneer we de auto willen instappen. „Kan tante ook een foto van ons maken?“ „Is dat voor carnaval?“, vraagt ik en wijs naar hun maskers. „Ja tante.“ Blij vervolgen ze hun weg, dode pret om hun eigen uiterlijk. „Ayooo.“

Drie uren door de steegjes en talrijke zegeningen van verschillende kerkgangers verder, kan onze dag niet meer stuk.

Houten huisjes in verschillende soorten in de wijk.

De dienst in de Mount Zion Pentecostal Church.

Wij willen graag in de krant.

Moeder en haar kinderen.

Tante, mag ik ook op de foto?